

Tinkó Máté

Belharc készülőben

*A detonációt persze
nem vártuk ki együtt.*

*

*Még a romkert fölötti dombra
(szinte sík terep, tisztásra nyíló
kápólnával), ahová a nyaranta közös
felelősséget kiültünk bizonygatni,
ráláttunk: hogy most utolszor így.*

*

*Alig hihető öledben cseresznye-
fák rendszere – fölöttük repülő-
motorzúgás, nyelvvel élve rögtön
szabadjára engedett: fátyol-
szőnyegek köré. Ennyire semmit se
próbáltam volna mondani.*

*

*A halványan villódzó neonok
ábrái szerint szétoáltak,
mert köd nőtt, nagyjából át-
hatolhatatlan, milyen
irányból megint.
Eltanultam tőled ezt a csak
szigorúan vehető keménységet.*

*

*Mint mikor annyit fűznek hozzá:
ismerjük a zuhanást, otthagytok
fészkeket, ide nem költöznek
épp sokan. Évezredekig parlagon
hagyják, nézik vesztegelni.*

*

*És a tervön az sem változtatna,
ha tükrödön keresztül figyelnének,
aki odalent biztonsággal már dolga-
végezetlen alszik, s bokáját
mégis elfedi a sűrűség.*

*

Magát inkább halottnak tetteti.

*

*Minden beharcot készülöben,
egyre mélyebben, teste fordulóban
világos, hogy inkább nem álmodik.*

Szalag, korlát

*Ezen a sima bőrön
nem ejthetsz karcot.*

*

*Egyre csak átviharzanak rajta
a vágyak, hirtelen zivatar lesz, de
valaki napsütésre, bárány-
felhőkre is gondol.*

*

*Én ismerem ezt a szobát, ezt
a kabátot, és a megvetett ágynak
minden illata ezer irányt jelöl ki
a távolodásban.*

*

*Mikor helyeden elkezdesz
fészkelődni, azt a mozgást
apró részeivel, ismerem.*

*

*Mit lehetne még nyújtani, ami többed-
magával zsákszámra szövögeti
álmaid, körülakja birtokát.*

*

*Miért, hogy én teljesíteném:
nem kért rá senki, a hiba így burjánzik –
felötlött egy másikban és most már
csak azt bontogatja, készletti szinte*

*harcra, de szereplői természetesen
nem vívják meg, hangyaként
araszolnak a pusztulásba.*

*

*Ez a bőr nem mutatja jelét
a könnyebbülésnek: mindig
egyedülként húzódik össze.*

*

*Felszínére még kifutnak
libái, szépek, aztán lassan
eltünedeznek, hírt sem
adnak magukról többé.*

Sárkeresztúri ének Pityének

Bella István emlékére

*Vele persze még ma is beszélek,
párbeszélek, elbeszélek.
Pedig döntései nevetségések,
mintha csak motoznának és örülnöm
kéne azoknak vele: minden este az utolsó
érintés módfelett, ezt hagyja itt.
De hiába a tényfergés szobáról szobára, táv-
irányításainak okvetlen hibája, betanítva
mert vagyok, lehetnék mint a hű kutya, juhászodásomig
örök, lógnám a nyelvem is zihálva, és nem kérek inni, majd
szomjazom egy darabon addig érte. Csakhogy a pórásra mért idő
lassacskán unalomná telik, csakhogy szaladni kellene orvosért
a beteg fiának, az utca végéről még látva, mind beteg, aki azt
akarja és szabadulását nem, és meddig marasztalnak még vele.
Maradsz még egy teára?
Ami éppenhogy elviselhető, mert bosszúból
már langyosodik. Tartózkodásod megtisztel, fontosít. Látod, odakint
kavargatja a szél a tegnapi piszkot, már készül a tisztulás is egyre.
Vagy zubbonyodból még így sem szakad ki, mint egy rejtegetett
zsák, voltaképp a részvét? Ettől inkább már a romlást is féltem, de
a pusztulás már milyen volna. Semelyik sem válasz, csak a semmilyen, az
válasz, de milyen. Pedig hányszor tehattünk volna másként, azokat
a másokat. Talán elfordítottam az arcomat is egyszer, nehéz volt
vagy nem volt nehéz, akkor már, egy veled. Arulkodtak a hegek, sokáig*

csak a hegek. Azok a fordított arcok, hogy őket is betűzni kéne, minden megoldás után kezeinket összetapsikolni, mint a bugyuták előadás közben vagy helyett, hogy így fontosak ám nagyon. De te se váltál képessé hazudni jobban, többet, hogy miattam, hogy kizárólag a kerti kútnál találkozunk ősszel egy ártatlan levél okán majd. Itt minden ártatlanodik, ha úgy veszed, és minden harag egybefügg, ha nincsen más jussa, csak el-elnézni a kút pereméről a dolgok körbezuhanását, vagy amíg kiscsirkék is voltak, és akkor, ahogy a tolluk remeg. Az egyiket, kegyetlen, beledobtad, úgy zuhant hajnalig, a fény aztán nem hozta, nem itta magába vissza, vártam anyánkat a vödörrel, pedig csupán vödre volt, pedig azt hittem, mélyre merül az, majd segít az. Kegyeletből mentem ki a sírhoz. Koszorút nem vettem, cigarettát viszek, meglátom a temetőőr lányát, belészeretek, aztán motoron fuvarozgatom Keresztúrtól Kálozig, közben sört iszom, combján markolom, ha engedi, és nem kérdez fölöslegeket. A kanálshoz érve a vízbe fült apámra gondolkodok, ó, a részeges, ó, abba a rohadt életbe, hogy minek. És veled persze hitetem, hogy így ért véget ez is, mint egy őszutó, csendesen, hogy majdnem így, majd még sokáig nem érintkezünk, szeretkezünk sehogy. Minden egyes Braille-karakter hat pontból áll, két oszlopban, téglalap alakban elrendezett. A szemeim, ha vaknak születek, most a lenyugvó Napba néznének biztosan, vagy már majdnem úgy, oda, ahol a dolgok nem rendeződnek soha, csak tapogatták bizonytalanul a felszínt.